

helpo estas propagando por si mem, ili evitas pagi por anonci sian entreprenon, en ĉiu tiu mondo en kiu ni vivas nenion oni faras sencele. Ĉio havas sian komercan profiton. Kaj daŭre la vorto solidareco estas prononcata kaj ofte en iuj lokoj, anguloj de la scenejo, tre videbla aperas la vorto solidareco. Unue ili devus klarigi, kio estas solidareco, se ne dirante eternan kanzonon por helpi homojn, kiuj bezonas helpon. Ne, ili devas diri ke solidareco estas la vorto per kiu ni kaŝas niajn fiagojn. Solidareco estas la vorto anoncanta, ke en la socio estas maljustaĵoj, ke la socio en kiu ni vivas ne estas rozkolora. Unu el tiuj solidarecoj, kiu pli turmentas min, estas kiam oni petas solidarecon por solvi tiun aŭ alian malsanon. Tio estas io netolerebla. Havigi armilojn por mortigi aliajn civitanojn, kiuj fakte faris al ni nenian domaĝon ĉiam estas la necesaj rimedoj kaj ne estas bezonata la fama solidareco. Plaĉus al mi aŭdi “estu solidaraj kun ni ĉar ni devas aĉeti armilojn cele mortigi aliajn personojn” kaj tiu ekzemplon oni povas apliki al multaj kazoj de nia vivo. Malfeliĉa vorto –solidareco– kiu kaŝas tiom de fiagoj de la homo.

Kiam iu persono solidare helpas alian, li sentas sin kontenta kaj li pravus. Ankaŭ mi estas kontenta kiam de tempo al tempo estas solidara. Kaj mi estas kontenta kiam mi donas iujn monerojn al almuzulo. Solidareco kaj almuzado estas la samo aŭ almenaŭ ili estas vortoj kun tre proksima parenteco. Mi ne scias, ĉu iam ne estos bezonata la solidareco. Se la mondo ne avancis en tiu direkto la mondo estos plena de almuzuloj aŭ se vi preferas, de homoj, kiuj petas solidarecon, Kaj, karaj gesamideanoj, rimedoj ekzistas, oni devas ĉesigi la propran egoismon. Malfacila afero, mi jam scias, ĉar nia socio, manke de aliaj valoroj, funkcias tiamaniere. La egoismo, la avareco kaj la deziro regi aliajn personojn donas fikuraĝon krei la socion en kiu ni vivas. Jes, estas multaj kuncivitanoj, kiuj ne vidas tion, ne komprenas ke alia socio eblas. La solidareco koncernas al ĉiuj facetoj de nia vivo. Sed tamen estas momentoj de nia vivo en kiu la solidareco estas bezonata. En nia lando ekzistas multaj NROj (**N**e **R**egistaraj **O**rganizaĵoj), kiuj laboras por helpi homojn, en diversaj partoj de la mondo sed precipe en Afriko. Laŭdinda laboro estas tiu, kiun faras tiuj kuraĝaj personoj. Danke al ili multaj personoj en la plej granda mizero povas ion manĝi. Sed ni analizu la temon je vidpunkto laŭ diras la homaj rajtoj. En tiu dokumento, dokumento, kiu ege malofte estas aplikata, oni legas, ke ĉiu homo rajtas al deca vivo, al la laboro kaj ceteraj postuloj por ke la vivo de ĉiu homo estu komforta kaj precipe for de tiu mizero, kiu ekzistas hodiaŭ. Sed la plenumo de tiuj rajtoj fakte ne ekzistas, ne estas observataj. Tiele, ke estas regionoj en iuj landoj, kie danke al helpo, al la solidareco de la mondo, t.n. riĉa, povas homoj vivi. La televido tre ofte montras al ni bildojn de kompatindaj personoj en la plej granda mizero. Tio, se ni vivus en socio justa, ne devus ekzisti. Tiuj bildoj montras la fiagadon de la t.n. riĉaj landoj. Ofte longaj vicoj da personoj atendas pacience por ricevi supteleron. Sed, mi volas demandi, ĉu dum la tuta vivo tiuj popoloj, tiuj gentoj devos vivi tiamaniere? Ĉu ĉiam ili devos restadi en tiu mizera stato? Tia solidareco devas ne ekzisti. Tiu solidareco estas la honto de la homoj, kiuj regas nian socion. Infanoj, maljunuloj, virinoj kaj fortaj viroj troviĝas en tiu vicoj de la mizero. Ilia vivo-daŭro ne estas longa. En ĉi tiu kazo la solidareco estas, kiu donas esperojn al tiuj malfeliĉuloj. Sed restu klare, ke tiu solidareco ne devus ekzisti. Se ni vivas en komunumeco laŭ oni diras oni devas trovi rimedojn kaj formojn por eviti tiujn situaciojn. Sed, ni konstante parolas pri la solidareco de la riĉaj landoj al tiuj malriĉaj. La avareco de nia socio ne havas limojn, ĉar tre ofte okazas, ke kompanse al la helpo, al la solidareco, niaj riĉaj landoj ne hezitas eltiri de tiuj landoj la naturajn rimedojn tie ekzistantajn. Altranguoloj entuziasme kreas fondusojn por helpi tiujn landojn plenaj de malsatantoj. Poste, kiel jam dirite supre tiuj sinjoroj aperas, kiel la grandaj protektantoj. En multaj aliaj okazoj oni postulas, ke tiuj landoj aĉetu armilojn. Aparte de tio, ne ĉiam la famaj NROj kondukas honeste, miloj da rimedoj restas survoje en la manoj de la prizorgantoj, de la respondeculoj de tiaj bonfaraj organizaĵoj kaj iam aperas multaj skandaloj. Do, en ĉi tiuj situacioj, kia estas la rolo de la homo? La rolo de homoj, kiuj subtenas tiujn organizaĵojn aŭ iumaniere helpas tiujn malfeliĉulojn, estas meti ĉiujn rimedojn por ke tiuj gentoj ne devu almozi. Se vi rigardas la mapon, vi povas konstati, ke tiuj landoj iam estis kolonioj de la nomataj okcidentaj landoj. Oni devas urĝe pretigi la necesajn rimedojn, ĉu agraran disvolviĝon, hospitalojn, centrojn por eduki la homoj al produktiva laboro. Tio, ja, estus solidareco, ĉar la nuna solidareco estas nur ia formo pro kaŝi la realon de la situacio. Forigu ĉi tiujn kazojn de solidareco, kaj venu la justeco. Kaj minimume kion oni devus fari, en multaj okazoj estas lasi trankvilaj la homojn ke dum miloj da jaroj vivis siamaniere, respekti la rajton, kiun ili havas al la tero, kie ili naskiĝis. Se tio ne okazas, iom post iom oni senarbigas la teron kaj precipe la lokojn, kie loĝas tiuj personoj. Neniam antaŭe, dum ili vivis laŭ siaj kutimoj, ili bezonis helpon aŭ solidarecon, estas ĝuste kiam alvenas la homoj, kiuj reprezentas la progreson, kiam tiuj feliĉaj homoj fariĝas viktimoj de la avareco de iuj personoj, kies celo estas sia propra potenco kaj egoismo.

Estis tambure anoncanta siatempe la dediĉon de la sep-milona helpo de ĉiuj registaroj kaj aliaj instancoj por tiuj homoj kies situacio estas ege malbona. Neniu lando plenumis tiun projekton, malgraŭ la firma